KOMMISJONENS GJENNOMFØRINGSFORORDNING (EU) nr. 1355/2014

av 17. desember 2014

om endring av forordning (EF) nr. 391/2009 med hensyn til Den internasjonale sjøfartsorganisasjons (IMO) vedtakelse av visse koder og tilhørende endringer av visse konvensjoner og protokoller

EUROPAKOMMISJONEN HAR

under henvisning til traktaten om Den europeiske unions virkemåte,

under henvisning til europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 391/2009 av 23. april 2009 om felles regler og standarder for organisasjoner som skal inspisere og besikte skip([1]), særlig artikkel 13 nr. 2, og

etter framgangsmåten for samsvarskontroll fastsatt i artikkel 5 i europaparlaments- og rådsforordning (EF) nr. 2099/2002 om nedsettelse av en komité for sjøsikkerhet og hindring av forurensning fra skip (COSS)([2]), og

ut fra følgende betraktninger:

1) I henhold til artikkel 5 nr. 1 i forordning (EF) nr. 2099/2002 skal medlemsstatene og Kommisjonen samarbeide for å fastlegge, der det er aktuelt, en felles holdning eller tilnærming i vedkommende internasjonale fora med sikte på å redusere faren for konflikt mellom Unionens maritime regelverk og internasjonale instrumenter.

2) Forordning (EF) nr. 391/2009 utgjør sammen med europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/15/EF([3]) et sammenhengende regelverk som på en konsekvent måte regulerer anerkjente organisasjoners virksomhet etter de samme prinsippene og definisjonene. I henhold til artikkel 3 nr. 2 i direktiv 2009/15/EF skal en medlemsstat, dersom den med hensyn til skip som seiler under dens flagg, beslutter å bemyndige en organisasjon til på dens vegne å utføre inspeksjoner og besiktelser i forbindelse med lovfestede sertifikater, overdra disse oppgavene bare til en anerkjent organisasjon, som i henhold til artikkel 2 bokstav g) i nevnte direktiv betyr en organisasjon som er anerkjent i samsvar med forordning (EF) nr. 391/2009. Derfor påvirkes begge rettsaktene av de reglene i henhold til hvilke de berørte organisasjonene anerkjennes.

3) Begrepet «internasjonale konvensjoner» som definert i artikkel 2 bokstav d) i forordning (EF) nr. 391/2009 betyr Den internasjonale konvensjon av 1. november 1974 om sikkerhet for menneskeliv til sjøs (SOLAS-konvensjonen), med unntak av kapittel XI-2 i dens vedlegg, Den internasjonale konvensjon av 5. april 1966 om lastelinjer (lastelinjekonvensjonen) og Den internasjonale konvensjon av 2. november 1973 om hindring av forurensning fra skip (MARPOL-konvensjonen) samt protokoller til og endringer av disse konvensjonene, og tilhørende koder med status som obligatoriske, i gjeldende versjon.

4) IMO-forsamlingen vedtok på sin 28. sesjon et regelverk for gjennomføring av IMO-instrumenter («IMO Instruments Implementation Code», heretter kalt «III-koden») som fastsatt i IMO-resolusjon A.1070(28) av 4. desember 2013, samt endringer i lastelinjekonvensjonen med sikte på å gjøre III-koden obligatorisk, sammen med en tilhørende flaggstatsrevisjonsordning, som fastsatt i IMO-resolusjon A.1083(28) av 4. desember 2013.

5) IMOs komité for vern av havmiljøet (MEPC) vedtok på sin 66. sesjon endringer i protokollen av 1978 til MARPOL-konvensjonen, som fastsatt i resolusjon MEPC.246(66) av 4. april 2014, og i protokollen av 1997 til MARPOL-konvensjonen, som endret ved protokollen av 1978, som fastsatt i resolusjon MEPC.247(66) av 4. april 2014, med sikte på å gjøre III-koden obligatorisk, sammen med en tilhørende flaggstatsrevisjonsordning.

([1]) EUT L 131 av 28.5.2009, s. 11.
([2]) EFT L 324 av 29.11.2002, s. 1.
([3]) Europaparlaments- og rådsdirektiv 2009/15/EF av 23. april 2009 om felles regler og standarder for organisasjoner som skal inspisere og besikte skip, og for sjøfartsmyndighetenes virksomhet i den forbindelse (EUT L 131 av 28.5.2009, s. 47).

UOFFISIELL OVERSETTELSE

6) IMOs sjøsikkerhetskomité (MSC) vedtok på sin 93. sesjon endringer i SOLAS-konvensjonen, som fastsatt i resolusjon MSC.366(93) av 22. mai 2014, og i protokollen av 1988 til lastelinjekonvensjonen, som fastsatt i resolusjon MSC.375(93) av 22. mai 2014, med sikte på å gjøre III-koden obligatorisk, sammen med en tilhørende flaggstatsrevisjonsordning.

7) MEPC på sin 65. sesjon og MSC på sin 92. sesjon vedtok et regelverk for anerkjente organisasjoner («IMO Code for Recognized Organizations», heretter kalt «RO-koden»), som fastsatt i resolusjon MSC.349(92) av 21. juni 2013.

8) MEPC vedtok på sin 65. sesjon endringer i protokollen av 1978 til MARPOL-konvensjonen med sikte på å gjøre RO-koden obligatorisk, som fastsatt i resolusjon MEPC.238(65) av 17. mai 2013.

9) MSC vedtok på sin 92. sesjon endringer i SOLAS-konvensjonen og i protokollen av 1988 til lastelinjekonvensjonen med sikte på å gjøre RO-koden obligatorisk, som fastsatt i resolusjon MSC.350(92) og MSC.356(92) av 21. juni 2013.

10) III- og RO-kodene forventes derfor å tre i kraft i perioden mellom 1. januar 2015 og 1. januar 2018 i samsvar med gjeldende regler for vedtakelse, ratifisering og ikrafttredelse av endringer i henhold til hver av de aktuelle IMO-konvensjonene.

11) Den 13. mai 2013 vedtok Rådet rådsbeslutning 2013/268/EU om holdningen som skal inntas på vegne av Den europeiske union i Den internasjonale sjøfartsorganisasjon (IMO) med hensyn til vedtakelse av visse koder og tilhørende endringer i visse konvensjoner og protokoller([1]). I henhold til artikkel 5 i nevnte beslutning bemyndiget Rådet medlemsstatene til å gi sitt samtykke til i Unionens interesse og med forbehold for erklæringen i vedlegget til beslutningen å være bundet av endringene nevnt i betraktning 4–9 i denne forordningen.

12) I erklæringen som er vedlagt rådsbeslutning 2013/268/EU, fastslås det at medlemsstatene anser at III-koden og RO-koden inneholder et sett med minstekrav som statene kan utdype og forbedre etter behov for å bedre sjøsikkerheten og vernet av miljøet.

13) Det fastslås også at ingenting i III-koden eller RO-koden skal tolkes slik at det på noen måte begrenser eller hindrer oppfyllelsen av medlemsstatenes forpliktelser i henhold til unionsretten med hensyn til definisjonen av «lovfestede sertifikater» og «klassesertifikater», omfanget av forpliktelsene og kriteriene fastsatt for anerkjente organisasjoner og Europakommisjonens plikter med hensyn til anerkjennelse, vurdering og, der det er aktuelt, ilegging av korrigerende tiltak eller sanksjoner overfor anerkjente organisasjoner. I samme erklæring fastslås det at når det gjelder en IMO-revisjon, vil medlemsstatene erklære at bare overholdelse av de bestemmelsene i de relevante internasjonale konvensjonene som medlemsstatene har godtatt, herunder vilkårene i denne erklæringen, skal verifiseres.

14) I Unionens rettsorden inneholder virkeområdet for forordning (EF) nr. 391/2009 og for direktiv 2009/15/EF henvisninger til «internasjonale konvensjoner» som beskrevet i betraktning 3. Innenfor dette rammeverket bringes endringer i IMO-konvensjonene automatisk inn i unionsretten samtidig som de trer i kraft på internasjonalt plan, herunder de tilknyttede kodene som har status som obligatoriske, som III-koden og RO-koden, som derfor inngår i IMO-instrumentene som er relevante for anvendelsen av forordning (EF) nr. 391/2009.

15) Endringer i internasjonale konvensjoner kan imidlertid utelukkes fra virkeområdet for Unionens maritime regelverk etter framgangsmåten for samsvarskontroll dersom de oppfyller minst ett av de to kriteriene i artikkel 5 nr. 2 i forordning (EF) nr. 2099/2002.

16) Kommisjonen har vurdert endringene i IMO-konvensjonene i samsvar med artikkel 5 i forordning (EF) nr. 2099/2002 og fastslått at det foreligger en rekke avvik mellom III-koden og RO-koden på den ene siden og forordning (EF) nr. 391/2009 og direktiv 2009/15/EF på den andre siden.

17) For det første fastsetter del 2 nr. 16.1 i III-koden en liste over ressurser og prosesser som flaggstatene som minimum skal utarbeide, inkludert administrative instrukser for blant annet klassesertifikater som kreves av flaggstaten for å vise overholdelse av krav til struktur, mekanikk, elektriske anlegg og/eller andre komponenter som er fastsatt i en internasjonal konvensjon som flaggstaten er part i, eller overholdelse av et krav i flaggstatens nasjonale regelverk. Som angitt i

([1]) Rådsbeslutning 2013/268/EU av 13. mai 2013 om holdningen som skal inntas på vegne av Den europeiske union i Den internasjonale sjøfartsorganisasjon (IMO) med hensyn til vedtakelse av visse koder og tilhørende endringer i visse konvensjoner og protokoller (EUT L 155 av 7.6.2013, s. 3).

UOFFISIELL OVERSETTELSE

betraktning 21 nedenfor skjelner unionsretten imidlertid mellom lovfestede sertifikater og klassesertifikater. Sistnevnte er dokumenter av privat karakter og er verken utstedt av en flaggstat eller på en flaggstats vegne. Denne bestemmelsen i III-koden viser til SOLAS-kapittel II-1 del A-1 regel 3-1, som fastsetter at skip skal utformes, bygges og vedlikeholdes i samsvar med de kravene til struktur, mekanikk og elektriske anlegg som er fastsatt av et klasseselskap som er anerkjent av myndighetene i henhold til bestemmelsene i regel XI-1/1. 1. SOLAS-konvensjonen identifiserer tydelig skipet eller dets juridiske representasjon overfor flaggstaten som gjenstand for dette kravet. Når en anerkjent organisasjon opptrer i egenskap av klasseselskap, utsteder den dessuten klassesertifikater i samsvar med sine egne regler, prosedyrer, vilkår og private kontraktsordninger, som flaggstaten ikke er part i. Denne bestemmelsen i III-koden er derfor i strid med skillet mellom klassesertifikater og lovfestede sertifikater som fastsatt i eksisterende EU-lovgivning.

18) For det andre krever del 2 nr. 18.1 i III-koden at flaggstaten skal fastslå, «*bare for skip som har rett til å seile under dens flagg*», at en anerkjent organisasjon har tilfredsstillende tekniske, ledelsesmessige og forskningsmessige ressurser til å utføre de oppgavene den er pålagt. Dette aspektet behandles derimot i unionsretten som et krav for anerkjennelse i henhold til kriterium A.3 i vedlegg I til forordning (EF) nr. 391/2009, med hensyn til hele flåten i den aktuelle organisasjonens klasse, uavhengig av flagg. Dersom den ovennevnte bestemmelsen i III-koden innlemmes i unionsretten, vil den begrense anvendelsen av kriterium A.3 i vedlegg I til forordning (EF) nr. 391/2009 til å utelukkende omfatte den virksomheten som den anerkjente organisasjonens utøver med hensyn til skip som seiler under en medlemsstats flagg, i strid med gjeldende krav.

19) For det tredje innfører del 2 nr. 19 i III-koden et forbud for en flaggstat mot å kreve at de anerkjente organisasjonene anvender krav som blant annet gjelder deres klassifiseringsregler, -krav eller -prosedyrer på andre skip enn dem som har rett til å seile under flaggstatens flagg. I henhold til direktiv 2009/15/EF kan medlemsstatene bare bemyndige en organisasjon til å opptre på deres vegne for den lovfestede sertifiseringen av deres respektive flåte dersom denne organisasjonen er anerkjent og overvåkes for dette formål i samsvar med forordning (EF) nr. 391/2009. Innenfor denne rammen må de anerkjente organisasjonenes relevante virksomhet som sådan oppfylle visse krav på tvers av sin klassede flåte, uavhengig av flagg. Dette gjelder de fleste kriteriene som angis i vedlegg I i forordning (EF) nr. 391/2009, i tillegg til andre forpliktelser, særlig artikkel 10 nr. 4 i nevnte forordning. Dersom den ovennevnte bestemmelsen i III-koden innlemmes i unionsretten, vil den begrense anvendelsen av de eksisterende anerkjennelseskravene i forordning (EF) nr. 391/2009, blant annet dersom de kan betraktes som regler, krav og prosedyrer, til utelukkende å omfatte den anerkjente organisasjonens virksomhet med hensyn til skip som seiler under en medlemsstats flagg.

20) For det fjerde definerer del 2 avsnitt 1.1 i RO-koden en «anerkjent organisasjon» som en organisasjon som er vurdert av en flaggstat og funnet å være i samsvar med del 2 i RO-koden. Artikkel 2 bokstav e) i forordning (EF) nr. 391/2009 fastsetter derimot at en anerkjent organisasjon er «*en organisasjon som er anerkjent i samsvar med denne forordningen*». Basert på Kommisjonens evaluering som angitt i betraktning 21–23 ser det ut til at flere bestemmelser i del 2 i RO-koden er uforenlige med forordning (EF) nr. 391/2009. En anerkjent organisasjon som definert i RO-koden vil følgelig ikke oppfylle alle kravene i forordning (EF) nr. 391/2009 og kan derfor ikke oppfylle definisjonen av en anerkjent organisasjon som fastsatt i unionsretten.

21) For det femte definerer del 2 avsnitt 1.3 i RO-koden «lovfestet sertifisering og lovfestede tjenester» som en enkelt kategori av aktiviteter som en anerkjent organisasjon har rett til å utføre på vegne av flaggstaten, herunder utstedelse av sertifikater som gjelder både lovfestede krav og klassekrav. Definisjonene i artikkel 2 bokstav g) og i) i forordning (EF) nr. 391/2009 skiller derimot tydelig mellom «lovfestede sertifikater», som er de sertifikatene som er utstedt av eller på vegne av en flaggstat i samsvar med de internasjonale konvensjonene, og «klassesertifikater», som er de dokumentene som er utstedt av en anerkjent organisasjon i dens egenskap av klasseselskap, og som sertifiserer et skips egnethet for en særskilt bruk eller funksjon i samsvar med de regler og prosedyrer som den anerkjente organisasjonen har fastsatt og offentliggjort. Det følger av dette at det i henhold til unionsretten skal skilles mellom lovfestede sertifikater og klassesertifikater, at de har forskjellig karakter. Lovfestede sertifikater har nemlig offentlig karakter, mens klassesertifikater har privat karakter og utstedes av klasseselskapet i samsvar med dets egne regler, prosedyrer og vilkår. Det følger av dette at klassesertifikater utstedt av en anerkjent organisasjon for et skip for å attestere samsvar med klasseregler og -prosedyrer, herunder når de er verifisert av en flaggstat som bevis på samsvar med SOLAS kapittel II-I del A-1 regel 3-1, er dokumenter av strengt privat karakter som verken er en flaggstats handlinger eller handlinger utført på en flaggstats vegne. I RO-koden omtales imidlertid «lovfestet sertifisering og lovfestede tjenester» systematisk som utført av RO-en «*på vegne av flaggstaten*», i strid med den rettslige forskjellen som er fastsatt i unionsretten. Uten hensyn til denne motstridigheten medfører denne bestemmelsen i RO-koden, dersom den godtas som en norm i Unionens rettsorden, en

UOFFISIELL OVERSETTELSE

åpenbar risiko for at anerkjennelseskravene i forordning (EF) nr. 391/2009 som gjelder hele organisasjonens virksomhet uavhengig av flaggstat, ikke lenger kan håndheves i EU.

22) For det sjette fastsetter avsnitt 3.9.3.1 i del 2 i RO-koden en mekanisme for samarbeid mellom anerkjente organisasjoner innenfor den eneste rammen som er fastsatt av flaggstaten med sikte på å standardisere prosesser for lovfestet sertifisering og lovfestede tjenester for flaggstaten, der det er relevant; mens avsnitt 3.9.3.2 i del 2 i samme kode oppretter en ramme fastsatt av en flaggstat eller «*en gruppe av flaggstater*» for å regulere samarbeidet mellom deres anerkjente organisasjoner om tekniske og sikkerhetsrelaterte aspekter ved «*lovfestet sertifisering og lovfestede tjenester for skip […] på vegne av nevnte flaggstat(er)*». I henhold til unionsretten reguleres derimot samarbeidet mellom anerkjente organisasjoner av artikkel 10 nr. 1 i forordning (EF) nr. 391/2009, som krever at anerkjente organisasjoner rådfører seg med hverandre for å opprettholde likeverdighet og med sikte på harmonisering av deres regler og prosedyrer og gjennomføringen av disse, og fastsetter en ramme for gjensidig anerkjennelse, i egnede tilfeller, av klassesertifikater for materialer, utstyr og komponenter. De to samarbeidsprosessene i henhold til artikkel 10 nr. 1 gjelder de anerkjente organisasjonenes private virksomhet i deres egenskap av klasseselskaper, og får derfor anvendelse uten skille mellom flagg. Dersom samarbeidsmekanismene fastsatt i III-koden innlemmes i unionsretten, vil de derfor begrense anvendelsen av samarbeidsrammen opprettet ved forordning (EF) nr. 391/2009 til å utelukkende omfatte den virksomheten som den anerkjente organisasjonens utøver med hensyn til skip som seiler under en medlemsstats flagg, i strid med gjeldende krav.

23) For det syvende er avsnitt 3.9.3.3 i del 2 i RO-koden identisk med nr. 19 i del 2 i III-koden; derfor er vurderingene i betraktning 19 like relevante for denne bestemmelsen i RO-koden.

24) Ingenting i verken III-koden eller RO-koden bør sette begrensninger på Unionens evne til i samsvar med traktatene og folkeretten å fastsette hensiktsmessige vilkår for anerkjennelse av organisasjoner som ønsker å bli bemyndiget av medlemsstatene til å utføre inspeksjons- og sertifiseringsvirksomhet på deres vegne, med sikte på å nå Unionens mål og særlig for å bedre sjøsikkerheten og vernet av miljøet.

25) Ordningen for gjensidig anerkjennelse av klassesertifikater for materialer, utstyr og komponenter fastsatt i artikkel 10 nr. 1 i forordning (EF) nr. 391/2009 kan bare håndheves i Unionen for skip som seiler under en medlemsstats flagg. Når det gjelder utenlandske fartøyer, er det opp til de aktuelle flaggstatene utenfor EU om de vil godkjenne relevante sertifikater ved utøvelse av sin enekompetanse, særlig i henhold til De forente nasjoners havrettskonvensjon (UNCLOS).

26) På grunnlag av sin evaluering fastslo Kommisjonen at bestemmelsene i III-koden og RO-koden nevnt i de foregående betraktningene er uforenlige med forordning (EF) nr. 391/2009, og at de bør utelukkes fra virkeområdet for nevnte direktiv. Artikkel 2 bokstav b) i forordning (EF) nr. 391/2009 bør derfor endres.

27) Ettersom RO-koden trer i kraft 1. januar 2015, bør denne forordningen tre i kraft så snart som mulig etter at den er kunngjort.

28) Komiteen for sjøsikkerhet og hindring av forurensning fra skip (COSS) har ikke avgitt uttalelse om tiltakene fastsatt i denne forordningen. En gjennomføringsrettsakt ble ansett som nødvendig, og lederen har framlagt utkastet til gjennomføringsrettsakt for klageinstansen for videre drøfting. Tiltakene fastsatt i denne forordningen er i samsvar med uttalelse fra klageinstansen.

VEDTATT DENNE FORORDNINGEN:

Artikkel 1

I artikkel 2 i forordning (EF) nr. 391/2009 skal bokstav b) lyde:

«b) «internasjonale konvensjoner» Den internasjonale konvensjon om sikkerhet for menneskeliv til sjøs av 1. november 1974 (SOLAS 74), unntatt kapittel XI-2 i dens vedlegg, Den internasjonale konvensjon om lastelinjer av 5. april 1966 og Den internasjonale konvensjon om hindring av forurensning fra skip av 2. november 1973 (MARPOL), samt protokoller til og endringer av disse konvensjonene og tilhørende koder med status som obligatoriske i alle medlemsstater, med unntak av nr. 16.1, 18.1 og 19 i del 2 i regelverket for gjennomføring av IMO-instrumenter («IMO Instruments Implementation Code») og av avsnitt 1.1, 1.3, 3.9.3.1, 3.9.3.2 og 3.9.3.3 i del 2 i IMO-regelverket for anerkjente organisasjoner («IMO Code for Recognized Organizations»), i gjeldende versjon.»

UOFFISIELL OVERSETTELSE

Artikkel 2

Denne forordningen trer i kraft dagen etter at den er kunngjort i *Den europeiske unions tidende.*

Den får anvendelse fra 1. januar 2015.

Denne forordningen er bindende i alle deler og kommer direkte til anvendelse i alle medlemsstater.

Utferdiget i Brussel 17. desember 2014.

For Kommisjonen

Jean-Claude JUNCKER

President

UOFFISIELL OVERSETTELSE